

[Undervisningsministeren]

den måde, at vi med dette forslag ikke tager stilling til det, og de fleste amtskommuner er jo kommet langt ned under 28. Efter min mening skal vi ikke interessere os for, om de kommer under et maksimum på 28. Det, vi skal interessere os for, er klassernes gennemsnit, for det er ikke sikkert, at man gør eleverne i Sønderjylland en tjeneste ved at lægge et loft på 24. Det kunne højst sandsynligt betyde, at der så blev 4 elever både i den ene og i den anden by, som skulle rejse 40 km, fordi man flyttede dem til et nabogymnasium. Det er jo den afvejning, vi skal foretage. Man kan ikke benægte, at amtskommunerne har været flinke i de senere år, og at ressourcerforbruget pr. elev er for opadgående. Dette forslag tilsigter ikke ændringer i den retning, som hr. Korneliusen antyder. Det handler simpelt hen om noget andet.

Men på givnen foranledning kan jeg oplyse, at der ingen tvivl er om, at dette forslag koster ekstra penge, fordi det koster lidt ekstra timer, og disse penge må regeringen naturligvis være villig til at bevilge i samarbejde med amtskommunerne.

Hermed har jeg svaret på de 6 indvendinger, hr. Korneliusen havde, og egentlig er der jo kun den ene, dette med kravet om samordning med de andre ungdomsuddannelser, som står tilbage; alt det andet tror jeg vi kan tale os til rette om. Det synes jeg da er opmuntrende at konstatere, og jeg vil da udtrykke håbet om, at den seriøsitet, som hr. Korneliusen har væbnet sig med siden maj, kan fortsætte også til og med den maj måned, vi nu nærmer os, og hvor vi gerne skulle have en afklaring på disse ting.

Hr. Riishøj talte om farce og andre ting, som jeg ikke synes var særlig saglige, men så kom han både i indledningen og i slutningen med en forklaring på, hvori det tragiske bestod. Det var nemlig kampen mellem fagene, han fandt tragisk. Det er et stærkt ord at bruge, men der er naturligvis en kamp mellem fagene, som alle vi, der har beskæftiget os med dette, er ganske klar over, og det må vi jo se at få klaret. Man kan ikke tilgodese alle fag, som de pågældende lærere helst vil det, og samtidig gøre det til at holde ud at være elev. Det lader sig ikke gøre.

På den anden side vil jeg ikke bebrejde faglærerne, at de ud fra en oprigtig idealistisk holdning til deres fag, ud fra en faglig holdning og ud fra dette, at man gerne vil så

meget med gymnasiet, ønsker et større timetal, ønsker det ene og det andet og det tredje, bl.a. en bedre placering. Alt det forstår jeg udmærket. Det ville da være nogle mærkelige gymnasielærere, hvis de ikke optrådte sådan, men jeg må indrømme, at det bl.a. er dette, som har gjort, at regeringen i forbindelse af det reviderede udkast i hovedsagen har talt med dels rektorerne, dels de faglige landsudvalg, som må formodes lettere at kunne hæve sig op over disse fagstridigheder.

Jeg synes, jeg allerede har svaret på hr. Ole Vig Jensens ord om det usædvanlige forløb. Jeg synes egentlig ikke, det har været så usædvanligt. Tværtimod har hr. Ole Vig Jensen jo selv været med til at bestemme forløbet. Der skulle være en høring, og så var det vel også meningen, at vi skulle justere udkastet efter den høring; det har vi forsøgt at gøre, så godt vi kunne, mens hr. Ole Vig Jensen har været i USA. Her har vi så resultatet, det nye barn, som vi bærer til dåben, og så er spørgsmålet, hvor mange der vil være fædrene til det nye barn.

Med hensyn til barnets navn, om det skal hedde tilvalgsgymnasium eller grengymnasium eller vi skal finde et helt nyt navn til gymnasiet, er regeringen absolut til at tale med. Jeg vil blot understrege, at ordet tilvalgsgymnasium er en misvisende betegnelse til dette barn, og vi bruger det ikke selv, derfor vil jeg bede om, at andre også holder op med at bruge det. Og jeg vil understrege over for hr. Ole Vig Jensen, at man ifølge det lovforslag, der er fremsat, kan bevare grenene. Man kan også lade være, men det er altså i det tilfælde, hvor man ønsker at lade være.

Der er nogle elever, som har spurgt mig på de mange møder, jeg har været til, om vi ikke sælger lidt ud af elevernes interesser ved at bøje os for lærernes ønsker om grene, og det spørgsmål synes jeg også vi skal tage alvorligt, men dermed vil jeg ikke tage afstand fra det, vi her lægger frem. Jeg siger blot, at vi har taget et skridt i retning af færre valgmuligheder, og vi skal passe på ikke at gå alt for meget længere ad den vej, for så får det også omkostninger, og dem vil eleverne kvittere for på et senere tidspunkt, måske ved ikke at vælge gymnasiet. Det er vel heller ikke det, som alle de mange fortalere for gymnasiet ønsker. Der er vores dilemma.